

1 Timoteovi 1,15
Problémy s vírou

1. čtení: Job 2,1-10

kázání: 1 Timoteovi 1:15 Věřohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě, ...

Bratři a sestry

přišel jsem na takovou věc. A nevím, jestli se Vám to bude líbit. Přišel jsem na to, že s vírou jsou jenom problémy. ... Dobře, ne jenom. Děkuju Bohu za to, že Mu můžu věřit. Je to veliký dar. A jeho velikost si uvědomuju hlavně když si představím, jak všelijak jinak bych mohl žít, než v důvěře v dobrého Boha. Ano, víra pro mě znamená taky radost, hledání a nacházení toho, jak správně být tady na světě. Stávat se tím, kým zřejmě mám být. Nacházení souladu. Taky to, že mám komu poděkovat za to všechno dobré a krásné. Ale taky jsou s tím problémy. Teda pokud ovšem za víru nepovažujeme jenom život podle naučených pravidel. To, že jsme těmi *slušnými lidmi*. Třeba i podle desatera. To jsou dobrá pravidla. Ale dodržování pravidel, to ještě není víra.

A teď teda ty problémy. Já začnu s tím, co jsem přečetl z Bible. *Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě.* Je dobré vědět, kdo tohle napsal. Jmenoval se Pavel a říká se mu Apoštol Pavel. Byl to člověk, který stál u zrodu křesťanství. Mimo jiné on je zodpovědný za rozšíření Křesťanství. A vlastně i dost za to, jak křesťanství rozumíme a jak ho chápeme. Právě jeho spisy jsou dost podstatnou součástí Bible. A klidně tady sám o sobě píše, jako o prvořadém hříšníkovi. Divné slovo, hříšník. My, kteří chodíme do kostela mu snad rozumíme. Snad jsme pochopili ... a zvykli jsme si. Pro ty ostatní je to spíš slovo k pousmání. Je dobré vědět, co to znamená. Vlastně úplně jednoduše, zlý člověk. Ten, který páchá zlo. To už není k smíchu. A to já, kdybych psal pro někoho Bibli a měl tam být podepsaný, to bych se asi vypočetl v trochu lepším světle. Aby si o mě ostatní mysleli, jaký že to je Borec, ten který to napsal a že teda stojí za to chtít být taky takový. A ne, že su prvořadý hříšník.

Navíc on, ten Pavel, byl slušný člověk. Slušně vychovaný. Bibli, Starý Zákon, se naučil nazpaměť a všechnu svou sílu věnoval tomu, aby podle toho taky žil. Ze všech sil se snažil žít dobře, chtěl být tím dobrým. Před Pánem Bohem i před lidmi. Tak jaký hříšník na prvním místě? To všichni okolo něj by mohli soupeřit, kdo vícrát porušil desatera. Tak jak to myslel? To je právě ten problém s tou vírou. S vírou, jak jí rozumí Bible. Ne s plněním pravidel ale se skutečnou vírou. S tím když pochopím a přijmu, že já nejsem Bůh. A že jím ani být nechci. Že nejsem ten, který vymyslel a daroval život, že nejsem ten, který by životu dokázal dát smysl. Ale že někdo takový je. Že já nejsem ten Dobrý. Ale někdo takový je. Že nemůžu volat sám k sobě o pomoc, když už nezvládám, ale že někdo takový je. Takhle mimo jiné rozumím slovu víra. Já nejsem a nechci být Bohem. Ale někdo takový je. A já s ním můžu být ve vztahu. Když volám, je ucho, které to moje volání slyší.

A kde je teda ten problém? Právě to zjištění o sobě samém. Člověk uvěří ... a stane se lepším člověkem. Slušnějším. Hmmm ... Ne. Nebo možná i ano. Viděno lidsky a povrchně asi trochu jo. Většinou, když člověk uvěří Pánu Bohu a Pánu Ježíši Kristu, přestane, nebo aspoň omezí lhaní a podvádění, snaží se nekrást a většinou nikoho nezabije. A to je určitě dobře. Ale doopravdy, hlouběji než jen na povrchu? Je věřící víc spokojený sám se sebou? To je právě ten problém. Moc ne. Vlastně přesně naopak. Jestli uznám, že nejsem a nechci být Bohem, ale že někdo jím je, že je někdo Ten Dobrý, pak taky najednou pravdivěji vidím, jak daleko, jak strašlivě daleko k tomu skutečnému Dobru mám. A ne nějak filosoficky. Úplně normálně. Vidím, jak ještě netrpělivý rodič su vůči svým dětem, jak moc nezvládám přijímat slabosti svojí ženy, natož ostatních lidí. Jak těžko dokážu doopravdy odpustit, když mi brácha provede nějakou křivárnu. Nemluvě o těch vzdálenějších. A čím víc Boha poznávám, tím víc zjišťuju: Pane Bože, to moje žití furt nějak není to ono. Bez ohledu na to, jak žijou ostatní, jak lepší nebo horší jsou než já. Ale ve vztahu k Bohu? Jo, Pane Bože. Já nejsem dobrý. Ještě ne. Ještě dlouho ne.

A proč ten Pavel o sobě mluví jako o prvořadém hříšníkovi? No, asi byl ve víře hodně daleko. Doufám. Doufám a věřím, že nešlo o falešné ponižování se, aby si vlastně dokázal, že je lepší než ostatní. Jen popsal sám sebe tak, jak se vidí tvář v tvář skutečnému Bohu, skutečnému Dobru a Lásce, skutečnému Milosrdenství a Opuštění

Když si vezmete někoho, kdo je vám ve víře vzorem, nějakého svatého muže nebo ženu. Ať už svatého Františka, Matku Terezu nebo...nebo třeba Ježíše. Nikdo z nich nebyl namistrovaný mistr, nikdo se nepředváděl

se svojí slušností. Všichni to byli lidé pokory. Takoví ti lidé, kteří skutečně poznali Boha. A to je pak na místě pokora. Ne frajeřina s vlastní slušností.

Čím víc a hlouběji věříš, tím víc poznáváš pravdivě sám sebe tváří v tvář Bohu. Tím víc vidíš, jak daleko k Dobru a Lásce ještě máš.

A tak chce se ještě vůbec věřit? Kdyby měl být ten Bůh jenom pozorovatelem a hodnotitelem toho našeho žití, tak ne. Tak to by nešlo vydržet. Ale: *Věřohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky.* Aby nám ukázal, kým hlavně Bůh je a chce být k nám. Totiž tím, který dokáže obejmout a přijmout i to moje, co ještě neumím a možná nikdy umět nebudu, co pořád nezvládám a na co nemám. Víra na Boha je k ničemu, pokud neústí v důvěru Bohu, který mě miluje a přijímá přes všechno to mé pitomé. V důvěru Ježíši Kristu, že totiž nepřišel, aby mě v tom nechal vymáchat, ale aby mě zachránil.

Pane Bože, já chci a potřebuju, abys byl. Já totiž Bohem nejsu a ani být nechci. Amen